

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. március 15.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

NAGYOBBAKAT TESZTEK EZEKNÉL

Lekció: János 14,1-3; 15-21

Alapige: János 14,12-14

Bizony, bizony mondom nektek: Aki hisz bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én teszek, sőt azoknál nagyobbakat is tesz, mert én az én Atyámhoz megyek. Akármit kértek majd az én nevemben, megteszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban. Ha valamit kértek az én nevemben, megteszem azt.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, a gyülekezet közösségében imádunk téged és köszönjük, hogy most az Úr napja, Jézus Krisztus feltámadásának az emléknapja egybeeshet nemzeti ünnepünkkel is, és így nemcsak az Úr Jézus halálára, feltámadására emlékezhetünk hálával, hanem hálát adhatunk azokért a hősökért, ismerős és ismeretlen magyarokért, akik az életüket adták azért, hogy mi itt a 21. században békességben, szabadságban lehessünk. Köszönjük, Urunk, neked, hogy a múltunk is rád mutathat.

Ugyanakkor megvalljuk a múlt bűneit is, meg a jelenkori vétkeinket, Atyánk, teelőtted. Ismersz bennünket, ismered a mi népünket határon innen és túl, szabadításodért könyörgünk éppen ezért.

És Urunk, a jelenben ott a háború is. Az orosz és az ukrán nép életében is teremts békességet, hogy így a kárpátaljai magyarok is békében lehessenek. Urunk, mi azt kérjük, hogy hamar teremts békét akaratod szerint. Fájó nekünk, Urunk, úgy ünnepelni március 15-én, hogy közben tudjuk, hogy háborúság van szomszédságunkban. De Urunk, hadd tekintsünk rád. Te ennek a

világnak is ura vagy és így adj békességet a szívünkbe. És teremts békét a földön, Urunk, akaratod szerint.

Kérünk téged arra, hogy szólj hozzánk igéden keresztül. Kérünk, hogy amit mondasz, legyen vigasztaló, bátorító, örömet jelentő számunkra. Mindaz, ami itt történik, meg a gyermekek gyermekistentiszteletén is, legyen a te dicsőségedre és hadd lehessen áldássá mindannyiunknak az Úr Jézus nevéért, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

Nemzeti ünnepünkön az 1848-as szabadságharc hőseire emlékezünk, akik nagyon nagy dolgokat, hőstetteket vittek végbe. S ahogy nem olyan régen – beszédes –, a Hősök terén miniszterelnökünk beszélt a nagy nemzeti eseményekről, ő is így említette, általában vesztes háborúk, vesztes harcok, és mégis győztesek voltak mindig is. Mi is tapasztaljuk ezt. Most hadd mondjam így a szószékről én is: lehet, hogy látszólag vesztes volt ez a szabadságharc, ez a forradalom is, de csak látszólag, hiszen a történelmi távlatok igazolják, hogy mennyi áldást jelentett és, hogy Isten mi mindent adott azokon keresztül, az eseményeken keresztül. Vesztesek látszólag és mégis győztesek.

Ahogy az Úr Jézus is beszél a tanítványai földi életéről, az ő mennybe-menetele utáni életükről is, és más szentírási helyek is Ó- és Újszövetségben, emlékszünk, az ő népe, az ő tanítványai életét ez jellemzi: néha látszólag mintha vesztesek lennének és mégis a győztesek. Nem akármilyen dolgokat, tetteket hajtanak végre az Úr Jézus követői. Jézus követői nagy dolgokat visznek végbe. Jézus Krisztus maga is és az ő követői is. S most hadd kérdezzem meg így az igehirdetés üzenete kifejtésének a bevezetőjeként, hogy te magadat győztesnek vagy vesztesnek látod mostanában Jézus követésében?

Hallottuk, hogy itt a tanítványok nagycsütörtök estéjén ilyen állapotban voltak: nyugtalan szívűek, érthetlenség, a hitükben lelki hullámlás, Péter majd megtagadja. Egyáltalán nem tűntek győztesnek. Maga Jézus sem tűnt győztesnek azokban az eseményekben. A mai tanítványok is a 21. században, néha lehet, hogy látszólag vesztesnek tűnnek. Kinek tartod, kinek látod magadat te is?

Jézus is erről beszél, hogy kinek tartsa magát az ő tanítványa, milyennek lássa magát. Ehhez persze az is kell, hogy milyennek láthatja az Urat, kinek tartja a Megváltóját. És itt van szó erről, hogy nagy dolgokat cselekszenek, mert Jézus eszközei Szentlelke által. Milyen Jézus – majd ezt nézzük meg először – az ő tetteiben, milyen Jézus nagysága, miben látszik a Jézus tettei, személye nagysága az övéi életében, mint eszközeiben és mindez hogyan valósul meg Szentlelke által az Atya dicsőségére. Ezt a három egyszerű üzenetet vesszük végig.

Jézus búcsúbeszédei, emlékszünk, mindenképpen azok az utolsó órákban vagy talán már utolsó percekben elmondott tanításai, amiket közvetlenül a kereszthalál előtt mondott nagycsütörtök estéjén. S hogy azokon belül is nagyon hangsúlyos az, amit most mond, látszik a felvezetőben: bizony, bizony mondom nektek. Ez János evangéliumában is a különösen hangsúlyos kijelentés felvezetése. Jézus Krisztus a beszédeiről tanít, mindarról, hogy kicsoda ő és milyenek a tanítványai. Bizony, bizony mondom nektek, ha hisztek – és utána folytatja.

Megtudjuk, hogy Jézus Krisztus maga is valóban hatalmas dolgokat tett. Az evangélium végén ezeket a hatalmas dolgokat így mutatja be: „ezek pedig azért írtattak meg, hogy ti higgyétek, hogy Jézus a Krisztus az Isten Fia, és ezt hívén életetek legyen az ő nevében.” A jelek, János evangéliumában a jelek, Jézus nagy csodái, mind mind mutattak az ő istenfiúságára. Az ígét tanulmányozva eszembe jutott, hogy Nátánáelnek már fokozással mondja: „mivel azt mondtam neked, hogy láttalak a fügefa alatt hiszel? Nagyobbakat látsz majd ezeknél” – utal Jézus a földi életében megmutatkozó nagy dolgokra. Vagy az evangélium 5. rész 20. verse fényében az Atyához fűződő kapcsolatánál mondja el, hogy az Atya a Fiúnak ezeknél nagyobb dolgokat is mutat majd, hogy ti csodálkozzatok. Ti, a tanítványok. Nemcsak nagy dolgokat tett Jézus, hanem nagyobb dolgokat is a földi életében, és a fokozással mindenképpen az ő személye titkát és nagyságát akarja kiemelni ebben az evangéliumban is. Ott a 21. rész végén pedig azt mondja, hogy ha a világ összes könyvét használnánk is arra, hogy leírjuk mindazt, amit Jézus a földi életében tett, nem lenne elég. Olyan mérhetetlen az ő nagysága, személye titka.

Ilyen volt Jézus a földi életében. És milyen, amikor elmegy az Atyához? Milyen a mennybemenetele dicsőségében és az azutáni létállapotában? Olyan bátorító nekem az ígében, hogy itt most nem azt mondja el, mint amit más bibliai kijelentésekből tudunk, bemutatva a mennyei dicsőségben uralkodó Jézus nagyságát, hogy ki ő és milyen. Nem ilyen ígéket mond, hanem beszél az övéiről, akik viszont itt vannak a földön. A földön élő tanítványokról egyénileg és közösségileg is. Ahogy Kálvin János a magyarázatában kiemeli, hogy Isten Fia istenfiúsága látszott földi életében is és látszik a mennybement Krisztus dicsősége is, de az ő népe, az ő teste, az egyház életében.

De ez érdekes, hogy a mennyei dicsőségben ragyogó Úr személye nagyságát, hatalmát és tetteit az ő földön élő népét bemutatva. Nézzétek meg, milyenek a tettei Isten népének. És megint bátorító dolgokról beszél, hiszen mégis csak örömteli az, mikor azt mondja, hogy azt teszitek, amit én. A benne bízók, a tanítványok ugyanazt, amit az Úr a földi életében. A krisztusi élet. Valószínű mindannyian erre vágyunk. Hogy is mondta Jézus? Úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket. Ha ez nem megy a gyülekezetben vagy a családi életben, ha a családtagok is hitben járnak, akkor vesztesnek érezzük magunkat, akkor szégyelljük magunkat. Úrvacsorázni is azért jövünk, mert

nagyon bánt az, amilyenek voltunk, nem úgy szerettünk, ahogy az Úr. Ha meg sikerült a hétköznapiok egyszerű élethelyzeteiben, akkor meg tele van a szívünk örömmel. De Jézus szavai szerint az ő tanítványai a vele való életközösségben a földön élve úgy élnek, ahogy ő, azt teszik, amit ő és úgy, ahogy ő. Gondoljunk arra, hogy a tanítványok maguk is például úztek ördögöt, tettek csodákat, már ők is átérték ezt, de mi is ugyanígy.

Kinek, milyennek látod magadat? De nem az önmagad véleménye, álláspontja, még csak nem is a másik véleménye, álláspontja, de még akár nem is a kísértő, a sátán határozott álláspontja szerint, hanem Jézus milyennek mutat be bennünket. Ez a nagy kérdés ma.

S ha tovább olvassuk az ígét, akkor még inkább megdöbbenhetünk, mert nem csak azt mondja, hogy azt, amit ő, hanem itt használja ezt a kifejezést, hogy nagyobbakat, mint ő. Itt azért a hívő ember egy kicsit elgondolkozik, hogy ez azért hogy lehet? Hogy lehetne nekem nagyobb dolgokat tennem, nagyobb tetteket végrehajtanom, mint Jézus, amikor ő a földön élt?

Mindig alátra int ez az ige bennünket. Ugyanakkor igaz Jézus álláspontja. Ha én magamat elemezném vagy magamat vizsgálnám a saját álláspontom szerint, én ezt nem mondanám, Uram, én olyanokat nem tudok tenni. De Jézus, amit mond, az áll. Nagyobb dolgokat, mint a földön élő Krisztus tett. Hozzá is teszi: azért, mert én az Atyához megyek. Megy az Atyához, a mennyei dicsőség uralma felmagasztaltatása, hatalma és mégis a földön élő övéi tetteit, nagyságát, nagyobb tetteit mutatja meg. Itt is kiemelem: a fokozás nem véletlenül van ott, mert a fokozással itt is az Úr Jézus személye nagyságát akarja bemutatni, miközben az övéi személyének és tetteinek a nagyságáról, nagyobb voltáról beszél. Milyen a mennybement Úr az övéi tetteiben? Nagyobbakat azoknál, mert én az Atyához megyek.

Gondoljunk arra, amikor Jézus itt járt a földön, csak Izrael földjén volt elsősorban, nagy ritkán ment pogány környezetbe. Ezt ő ki is mondta: ő a földi életében elsősorban Izrael népéhez küldetett. És mi történt azután, miután Jézus az Atyához ment és eljött a Szentlélek? Már nemcsak Izrael földjén, hanem az egész világon hirdettetik a Krisztusról szóló ige. Méretében ez nagyobb. Szentleke és igéje által van jelen az Úr az övéi életében, ebben a világban ma is, mert a dicsőséges feltámadott Krisztus uralkodik a mennyben hatalmasan. De hogy ki ő ott, lássuk meg, lássák meg a nem hívők is, az övéi életében.

Földi életében a Megváltó elsősorban csak Izrael népéhez küldetett, a zsidósághoz. A mennybemenetele után az egész világon a pogányokhoz is. Gondoljunk arra, hogy egy olyan farizeus és egy olyan zsidó ember, aki persze nem az ószövetségi kijelentés fényében, hanem a maga által teljesen tévesen értelmezett ószövetség fényében él és gondolkodik, mint Saul volt, és ez a Saul lesz a pogányok apostola. Ez a Saul bemegy egy pogány házába és együtt étkezik egy pogány emberrel, mert most már Krisztusban testvérré

lett. Vagy prédikálja a pogányoknak az Úr Jézust egy pogány helyen. Ez önmagában hatalmas dolog, nagyon nagy tett. Nagyobb dolgokat, mint Jézus tett földi életében, mert ő az Atyához megy, a Szentlelke által pedig munkálkodik az övéiben. Kálvin azt is kiemeli a magyarázatban, hogy azért itt nem csupán az apostolokról van szó – vagy a superman-hívókról –, hanem Isten népéről, minden egyes hívő emberről.

Itt hadd említsem meg, hogy lehet, hogy vétkezik, lehet, hogy nem tudok valamilyen élethelyzetben újra meg újra megállni, hanem inkább újra meg újra elbukom – gondoljunk arra, hogy Péter is mit tett, többször is, amikor nem az Úr szerint élt –, akkor meg a Jézus személyének a nagysága, mennyei dicsőségbe ragyogó volta megmutatkozik abban, ahogyan az a hívő ember – akár én is – bűnbánatot tartok, megújulok, felszabadulok. Milyennek látod magadat, de Jézus Krisztus szemében? Jézus erről beszél.

Olyan kedves nekem, noha szomorú a történet, hogy egy 23 éves fiatal lány rákos, aki már halála előtt volt és az utolsó videóüzenetét néztem meg én is az interneten. Azóta többször is megnéztem, mert nekem nagyon bátorító, amit ott mond, noha elszomorító földi szempontból. Ez a lány elmondta, hogy először csodálkozott azon, hogy Jézus miért nem hallgatja meg az ő meg a sok tízezer ember imádságát, hívő testvér imádságát az ő gyógyulásával kapcsolatban. Aztán megértette, hogy a csodák, azok csak árnyékaik azoknak, ami ránk vár. Nem meggyógyul, hanem megy az Úrhoz. És ez nagyobb annál a csodánál is, hogy meggyógyítana az Úr. Ő ezt sírva mondta, de hittel.

S azután mikor azt is kiemelte, hogy ha én misszionárius szerettem volna lenni, biztos, hogy nem tudtam volna annyi embernek beszélni az Úr Jézusról, az evangéliumról, mint ahogy így tehettem. Ő vesztesnek látszik, hiszen fiatal élete már csak pár napot, pár hetet élhet a földön és ez szomorú és ez gyász és ez nem kérdés. És mégis győztes és a győztes Úrra mutat ő is. Végig erről beszél, megnézhetjük az interneten. Olyan megható volt nekem átélni ennek a videónak az üzenetét is: én egészségesnek tartom magam, szolgálhatok az Úrnak sokféle módon, de mikor rá gondolok, mindig erőt ad, hogy köszönöm, Uram, hogy egy betegágyon fekvő lelki testvérem is lehet hős, hithős a maga nemében.

Pál apostol is, emlékszünk, mikor élte meg a Jézus munkája nagyságát, a kegyelem erejét? Elég a kegyelem ahhoz, hogy a tövis maradjon. Ő is valamilyen fajta betegséggel küzdhetett talán. Maradt az erőtelenség, mert elég volt a kegyelem. Korábban meg erről a kegyelemről azt mondta, hogy én egy személyben többet munkálkodtam, mint az összes többi apostol együtt, de nem én, hanem az Isten velem való kegyelme. Pál életében a nagy sikerek meg a látszólagos kudarcok vagy meg nem hallgatott imádságok közepette is megmutatkozott az Úr győztes volta, személye nagysága. Itt most betegség téma, ami példa volt arra, hogy Jézus hatalma nagysága, nagyobb dolgok. Hányféle élethelyzetben élhetjük meg mi is a magunk helyén, a házasságban,

a családi életben, a munkahelyen, a gyülekezeti életben ezeket a nagyobb tetteket? Mert Jézus az Atyához ment. Nagyobbakat tesznek a benne bízók.

Kik is végzik? Kik teszik? Tényleg olyan erősítő – és itt van a második gondolat –, hogy a tanítványok teszik és mégis Jézus cselekszi. Hallottuk kétszer is, hogy én megcselekszem azt. És itt már nemcsak a hitről, hanem az imádságról is beszél. Akármit kértek az én nevemben. Az ősi szövegben úgy is hangzik ez, hogy akármit kértek tőlem az én nevemben. Kétszeresen ott van Jézus személye: tőlem kérjétek, meg az én nevemben. Az 'én nevemben' kifejezés most egyszerűen mondjuk így, hogy összhangban mindazzal, aki Jézus Krisztus, és akit az a név, az a személy képvisel. Mintha ő kérne. Az ő kijelentett akarata, szava szerint kérjük. Emlékszünk, Jézus maga is hogy élte meg az imádságban az Atyával való szoros életközösségben ezt: a végén a Gecsemáné kertben neki is azt kellett mondani, hogy legyen meg a te akaratod. Ezt a fajta krisztusi életet tehát élhetjük mi is – mondja Jézus. Az imádság és a hit is az az út, az az eszköz, amin keresztül megvalósul az Úrral való életközösségben, az ő tettei nagysága. Az övéi cselekszenek, nagyobb dolgokat, de az Úr végzi Szentlelke által.

Itt mondjuk ki azt is természetesen, hogy hála az Úrnak, van, amit az övéinek nem kell soha tenni. Búcsúbeszédei – megint húzzuk alá – kereszt-halála előtti utolsó percek, órák. Micsoda vesztesnek tűnt Jézus a kereszten és mégis ott aratta a legnagyobb győzelmet. Örökkévaló módon, egyszer s mindenkorra. A megváltó mű egyedisége az csak Jézusé, azt csak neki kellett és lehetett végrehajtani. Ebben nem kell az övéinek követni őt. És amikor elvégezte Jézus, azután feltámadt és mennybement és az övéi ebben az állapotban tapasztalják meg, hogy mit jelent a krisztusi élet. Szeretném nagyon aláhúzni a folytatás miatt, hogy Megváltónak, Megtartónak nem neked vagy nekem kell lenni. Jézus Krisztus elvégzett mindent. Ez a személyes életünkre és a többiek életére nézve is fontos.

Én a katonaságban az idegsebészeti intenzív osztályán ápolósegédként nagyon átéltem ennek az igazságnak az erejét, amikor beszélni kellett nagyon magas rangú főtisztosoknak, akikről tudtam, hogy nem nagyon jártak templomba, mert nem is tehették. És most hogy beszéljek Jézusról egy halálos beteg embernek, aki műtét után van ott kórházi ágyon fekvő? Amúgy nagyon nagy hatalmú valaki, de most ott fekszik. Nekem sokat jelentett az, hogy nem nekem kell Megváltónak lennem, hanem az én tetteimben, az én életemen keresztül képviselhetem a Megváltó Urat. A nagyobb tettek. Mert Jézust képviseljük.

Imádságról beszél Pál a lelki fegyverzetek után. Efézusi levél 6. rész. Elmondja, hogy milyen fajta fegyvereket kaptak az Úréi, aztán folytatja az apostol, hogy imádkozzatok értem is, hogy „adassék nekem szó számnak megnyitásakor, hogy bátorsággal ismertessem meg az evangélium titkát”. Imádkozik. És ha egy hívő ember lehet, hogy maga a betegágyon fekszik, mint ahogy

az a lány is, és meg se tud már mozdulni a fájdalom miatt talán, és hősi tetteket, nagyobb tetteket hajt végre, mert ha mást nem, imádkozik. Az Úrért, az Úr ügyéért. Mások imádkoznak érte, ő meg másokért. Ha csak az imádságainkat vizsgáljuk meg a nagyobb tettekre gondolva, de Jézus szemével tegyük.

Jézus Krisztus azt mondja tehát: nagyobb dolgokat, nagyobb tetteket, mert ő az Atyához megy. És azt is kiemeli: mindez azért is van – az imádság, az imameghallgatás témakörében is –, hogy az Atya dicsőíttessék a Fiúban. Ez is olyan fontos, hogy Jézus a földi életében is mindvégig dicsőítette az Atyát, ezt ki is emeli: „Atyám, elvégeztem azt a munkát, amit rám bízál, hogy végezzem azt”. (János 17,4) És mit mond Jézus: a mennybement Krisztus is az Atyát dicsőíti. Amikor meghallgatja az övéi imádságát például. A földön élő is és a mennybement Krisztus is dicsőíti az Atyát. De a mennybement Krisztus az igei üzenet fényében úgy dicsőíti az Atyát, a Fiúban úgy dicsőítetik meg az Atya, hogy közben ott vannak az övéi. Az övéi imameghallgatásai. S most itt nem az a kérdés, hogy igen a válasz vagy nem – lásd Pál –, hanem az, hogy van válasz és közben megdicsőítetik az Atya. Isten Lelke által Jézus cselekszik az övéin keresztül, mint eszközein keresztül, ebben magasztossá válnak az övéi is, mi is – nagyobb tetteket –, de minden az Atya dicsőségére.

A nemzeti ünnep is azt hirdeti, hogy akik akkor éltek, nekik azok a napok voltak hétköznapi élethelyzetek. Hallgattam tegnap is a rádióban egy történész tanítását a '48-as eseményekről. A riporter is ahogy kérdezett az Inforádióban, érezhető volt, hogy ő 21. századi módon kérdez, noha a történelmi távlatokra tekintve, de annyira 21. századi volt a kérdése. A történész pedig elkezdte mondani, hogy az akkori időben hogy éltek meg azok, akik akkor ott éltek, Kossuth vagy a többiek. Jézus Krisztus viszont nem történelmi távlat, hiszen ő él ma is, mennyei dicsőségben uralkodik. Ha a történész emberi dolgokra nézve is tud jó szempontból magyarázni, mennyivel inkább igaz az isteni kijelentés. Jézus a múltban tett valamit, egyszer s mindenkorra elvégzett, a jelenben áll az, amit cselekedett és a jövőre nézve is megtartó erő, ez a Jézus uralkodik a mennyei dicsőségben, mert az Atyát akarja dicsőíteni, és ebbe belevonja az övéit, belevon bennünket. Akik pedig még nem az övéi, ha úgy vagy itt esetleg, hogy én még nem vagyok Jézusé, azért annyira komolyan nem akarom venni a hitet, akkor is áll, bármikor az Úré lehetsz, mert az Úr Jézus váltsága örök és az övéit az egész világra küldte azok közé, akik még nem ismerik ezt az Urat.

Az igehirdetés üzenetében tehát Jézus Krisztus nagysága ragyogott föl. Abban a megdöbbenő kijelentésben is, amikor azt mondta, hogy ti, akik bennem hisztek, nálamnál is nagyobb dolgokat tesztek, mint amit én a földi életemben tettem, mert az én cselekedeteimet az én Lelkem által ott a mennyei dicsőségben elvégzem általatok, bennetek, rajtatok keresztül. Jézus tet-

NAGYOBBAKAT TESZTEK EZEKNÉL

tei nagysága az ő személyében és Jézus tettei nagysága, az ő személye nagysága övéiben. És mindezt az Atya dicsőségére.

Nekünk csak hinni, csak imádkozni kell. De újra hadd húzzam alá: ez nem feltétel. Ez lehetőség. Ez az Úrral való közösséget mutatja. Aki nincs közösségben az Úrral, nem tud hinni, nem tud imádkozni. Aki pedig az Úr, még kicsiny hite, gyenge imádsága érzése ellenére is tudhatja: az Úr az Úr, és ő nagy dolgokat cselekszik, nagyobb dolgokat cselekszik még általam is.

Imádkozzunk!

Áldunk azért Atyánk, hogy forró lánggal éghet. Köszönjük, hogy ennek az éneknek (466,1-2.) minden szavával megvallhattuk, ki vagy te nekünk, kinek tartjuk a Megváltót, a Szentlelket.

Dicsőítünk téged, hogy e földön élve élhetünk győztes életet. Tudod, Urunk, hogy mennyire fáj nekünk, amikor látszólag vesztesek vagyunk, de köszönjük, hogy Jézus Krisztus legyőzte a sátánt is, a bűnt, a kárhozatot, a halált, mindent. Urunk, valóban szeretnénk őrá nézni és az ő szemével látni magunkat. Segíts, hogy valóban a házasságban, a családi életben, a hitben még nem járó barátok, rokonok, munkatársak között éljünk krisztusi életet. Azokat a nagyobb tetteket Szentlelked által végezd bennünk, általunk.

Köszönjük, hogy imádkozhatunk gyászoló testvéreinkért. Kérünk, adj nekik vigasztalást, a feltámadás dicsőségére hadd tekintsenek.

Kérünk téged, Urunk, kórházban levőkért, betegágyon fekvőkért, nekik is legyen elég a kegyelem.

Urunk, most nemzeti ünnepünkön kérünk valóban népünkért és népünk vezetőiért. Add, Urunk, hogy ők is eszközeid legyenek. Akik közöttük hitben járnak már, merjék vállalni hitüket, kérünk. Munkáld bennük az alázatot, hogy így hadd lehessenek ők is eszközeid.

Kérünk arra, Urunk, hogy most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg Jézus érdeméért.

Ámen.